

පහන් වැට තුළට විත් දුල්වන්ත පහනක් සුදිලෙන්න කවියක්ව නුමේ සිතුවිලි සයුරෙත්

-වියන් පන්තිද-

වියන් කවියක් ලෙස දකින හැටි පැහැදිලි කළේ... වචන කවියක් ලෙස කවී... හැටි විදින්නන්, කවිය කුමක්ද යන්නට අර්ථ කැපයා ගන්නටත් වෙනම අත්ලෙසක් වනු ඇත. වියන් පන්තිද නිසා වැඩිවිය.

නාන්තා

මිනි වල ළම පස් පිඩාලි උඩ සැලැස කළුවර වාඩි වෙන විට සෙමින් පියමිලන දුෂ් අවුරුම් හිවෙන්නට යන බකට් පහනට

කොස් ගනේ මුදුනේ ජනේලෙන් සැද වඩි ගෙට අඩ ගහන විට මැකී යයි හිසරෙත් වගොඩ වී පන්තලට යන සුදු ඇඳුම් පෙළ

කඳු මුදුන් වල ලයිට් කණු හිස මුදුමට දිය වෙලා යන විට මළ හිරුගෙ මුහුණුවර හිමුණත් පුංචි තරුවක් ගමට මොකටද

රත්න ශ්‍රී විජේසිංහ

නිලිය හා ප්‍රේක්ෂකයා

ප්‍රේක්ෂකාගාරය දැඩි නිහැඬියාවෙන් අබිසරු නිලිය වෙත දෙනෙත් හෙළා ඇත කටාක්ෂ නිරීක්ෂණයෙන් ඇ බලන සද ප්‍රේක්ෂකයන් ඇ වැළඳගනී

ඇගේ රහපැමි විශිෂ්ට යැයි එකකක් කිය සියුමැලි සුවනියක වූ ඇගේ රහපැමි මා සින සසල කරවී ඇට ප්‍රසාදය පළ කරනු සඳහා මා නේපර්නාගාරයට යන විට ඇගේ හන පුඩුවක් බිලිදකු විසින් උරනු දුටිමි ඇ දක්ෂ නිලියක් නොවේයැයි මට හදිසියේ සිතිණ.

උදේනි සරත්වන්දු "සොල්දාදුවා සහ විජිතය" කාව්‍ය සංග්‍රහයෙන්

වස්තූන් හැටිට අපේදු?

කොහි ගියෙද කුරුව රැළ ගියෙද උණුසුම් කැපුළි සොයා උන් උවුටවිඳිද අසනියක බිඳ දැමූ යුරු මුදුරු ගායනා කොහි ගියෙද බිඳ රැක ගියෙද හට මල් කැකුළු සොයා උන් ඇසුනෙහිද මාරුතය සිඳ දැමූ යුරු බමරු ගායනා වස්තූන් හැටිට ආපේදු? ලෝ දහම නොවෙද වය කැකුළු පිබිදේ - රොන් සැලේ මල් පරවේ දරාගන හැසිද වනමුදු විසිරෙන කල සොදුරු මල් පෙති.

වන්දිකා ද සිල්වා

කුඩු කහ කිතුටිලි

නෙතු පියන් වසා සිදුරු කර හද නෙතග කඳුලින්.. ගලා හැලෙන්නට ඉඩ දුන්නා පරක් තෙරක් හැති ඉමක් කොණක් හැති බුරු බුරා අග්නිය සේ දැල්වෙන සිතුවිලි ධාරාවලියට තවත් ගලන්නට...

දැවී දැවී මැවී මැවී පිලිස්සෙන... සිතුවිල්ල රුපමය.. සැතපිල්ල නැතිමය.. රුහිරු කඳු මත මිශ්‍රකෙමින් එන දුක් ගඟුළු නොනිමය.. නෙතග අඳු කර හදින් ඉඩ දුන්නෙමි කඳුළුලට උණු වී ගලන්නට... පියෙන් පිය සිසිල් වී මා ජය පාමුල එය හසැරලෙකි හිවා දමන්නට සිතුවිලි රථ සන්සුන්ව වැටිලියේ වෙන්වීම - එක්වීම ආදරයමැයි කොඳුරුමින් සැතපීම කඳුළුමයි පවසමින්...

ලක්මන් කොඩිතුවක්කු

උනන් දැන ගත යුතු යි

කොට්මඩ ගස වෙම රකින දහසක් කුඩ ඉහළගෙන පාමුල සිටින නුම

තව ටික වෙලාවකින් මුරුගසන් වරුසාව වී අහස බුරාගෙන පතිනු ඇත

පුත යන්න තාම සිරිපොදු වරස්ස ගොස් එන්න යළි බෙහෙත් දැන උගෙන තෙමුණා ම හැදෙන ලෙඩ දුකට

ඒ එනකොට වරුසාවට ගොදුරු වී මා මෙතැන නො නිවින්නට ද පුළුවන

ඒත් නුම ආ යුතු ය

ළඟ පාන තව තිබේ කොට්මඩ ගස් එමට

වහින වෙලාවක නුමේ පොඩි උන් ද සිටිය යුතු යි ටික වෙලාවක් හෝ කොට්මඩ ගසක් යට

ගැමුණු පී. දසනායක

සන්නසා පහන් වැටෙහි අරමුණ කවියට, කලාවට උදි පරයුරක් බිහි කිරීම සඳහා හැකි උපරිම දායකත්වය දැන දීමයි. උපරිමයෙන් කවි පිටුව පුර-වන්නේ ද මෙහිසාය. නතනමින් පද එකතු කර, කවියක් සේ නම සිතැති ඉදිරිපත් කරන කවරෙකුට වුවද සන්නසාහි ඉඩ සැලැසුමේ ඔහු මතු දිනයක දක්ෂ, යහපත් කවියෙකු වනු දැකීම උදෙසාය. පහන් වැට ඔබගේම වන්නේ ද එහිසාය.

බිබේ නිර්මාණ මෙම ලිපිනයට වුවන්න. Sannasa Pahan Weta 61 Nattle Drive Hallam Vic 3803 Australia Email: sannasanews@gmail.com

A song for tea

From dawn to dusk the tender leaves I pluck, pluck and pluck As I toil, my sweat drop To earn that mighty buck My memory runs like a thunder strike On a dark and rainy day Nothing has changed in our lives so far It's just like yesterday How we were brought for cheap labour By the whites from far away They sell our sweat in various blends And make the whole world pay "Any time is tea time" they say When they drink the best We drink the dust and work all day Without nourishment and rest I slog and slave just to live And feed the mouths at home But I earn much more as foreign exchange That keeps the country warm I am called a coolie! With no respect! For the work I do with pain With an iron will I sing aloud That my labour won't be in vain If, I am called a worker Of dignity, fame and skill A human being, and a woman at that As with pride I stand still From dawn to dusk the tender leaves I pluck, pluck and pluck As I toil, my sweat I drop To earn that mighty buck

Mallika Berlin

සංස්කරණය තුෂාරී ප්‍රියංගිකා

මාර්ගය කී කතාව
යිල් ගන්න හිත තැනිතම
බණ අහන්න බැරි නමි
වක් කොරන්නද වෑනෙමි
කවී ජ්‍යානන්වන් ලියැවෙ...!

මිනිස්සු

සරල බව නොදකිති නොඅගයති හුදු සංකීර්ණත්වයම සොයති. පස් දොර නොවසති ඉඳුරන් සතපවති ශාන්තිය හැඳවයි මොර දෙති. ගුණ දම් සිඳිති පිටු දකිති කෙළෙස් බරන් මියැදි නිර්වාණයම පතති.

නෙතු පියන් නුම කොයයි

ඔබ හා බැඳුණු මගෙ ආදරයේ තුරුණු තිබුණේ සෙනෙහසයි නොසිඳෙන ලෙස පිරුණු මගෙ ලෙන්ගතු කමට හිත තුළ රැඳුණු ඇයි කුමරියේ වීත් කලෙ නැවතුමේ ලකුණු
හිඳිනු නැති හැම රැම මම ආවේ නෙතු දැනුණාද මගේ සෙනෙහසේ අඩුවක් නුඹට දැනුත් සිහි වෙනවා වදා සිතුවමි පෙළුව ඇයි මෙහෙම ගින්නෙන් දුන්නෙ නුඹ මගෙ හිතට
නෙතු පියන් රැ පුරා හිඳි වරා නුඹ සිත් අහස නුඹ ලිව පෙම් කවිය හැර කොදැනීම දෙනෙත් අග කඳුළු බිඳ දුග කරයි පිවිතයේ සතුට දුන් ඔබ මගේ ලෝකයයි
වදා වාගෙම අදන් සරා සඳ හැඳි ඇඳිලි ගිය පාලේ තවත් මල් පිටු නුඹ මගේ ළම තාම ඉන්නවා වදා වාගෙම අදන් නුඹ සුවද දැනෙනවා

සමන් රණසිංහ රෝමය-ඉතාලිය